

Απο Την
Ζέην ♀
Τον ♂
Ατθιδων

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. B.

Κάτοχος πλειονοψήριας συμπλαθειών, τύπος ἔξαιρετης καλωσόνκις και ευγένειας, είλικρινής φίλη και σπανίας μητέρα. "Οταν άνοντη κανείς ολα αύτα το διάβατο προσόντα δύναται να σπουδαστήσῃ στη πρόσφατη περί καμπανής γηραιών δεσποινούς και μ' ήλια ταῦτα είναι γεωργοτάτη ψυχία, τούλινη μελαχρινήν με ἐπαρδεμάτια σπανίαν και ἔχει ἔνα τόσον συμπλαθειών υπόρο πάντοτε ὅπως σήμερα σάς ουλέτε. Της ἀρέσκονται αυτοί κουκιάνιδες δεξιώσεις, ἀπόδειξης ότι δεν λείπει σχεδόν ἀπό καμίαν. Κατά τὴν χειρεργίαν ουσίζονται ἕδοσες μίας κορευτικής ἐσπερίδας στὸ δωρατότατο στήμα της, η δοτούσα πήρησε ἐποχήν. Είναι ἐκτάκτως περιθωριακή. Αἱ τουαλέτες της φέρουν πάντοτε τὴν σφραγίδα μεγάλων παριζιάνων οίκων. Κατ' αὐτάς ἀνάχωρει οὐρανειακῶς διὰ Παρισίους.

* Ή Μοντέκιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Απὸ εἰ μαγευτικώτερα γκαρντέν-πάρτο τὸ δοθὲν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ ζ. Γ. Διαιμαντοπούλου εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστη ἐπανίλιν τους στάΠατήσια. Η Ιοκόδεσσικα θαδάμη θαυμάτων μὲ τουαλέτα απὸ κρέπινδον περβάνης γαρνιρισμένη μὲ πλισσὲ καὶ κατὰ διαστήματα διεντέλλει ἀληθῆν μὲτέ, μεγάλη καπέλων μὲτέ απὸ φάνα σμιού-ρων μὲν ἐμποκέτα λούλουδα καταπόνωνα.

—Διὶ περιστοτερού τουαλέττες συνθέσεις ἀξιοθαύμαστα, μεταξὺ τῶν οποίων η τουαλέτα τῆς κ. Ε. Καραγαννοπούλου μουσελίνα ποάσιν τῆς θαλάσσης γαρνιρισμένη μὲ πανών, καπέλων μεγάλη ποάση γαρνιρισμένη μὲ φυσίδες χρώματος δοιού, η κ. Γ. Μότην τουαλέτα απὸ ρεπετέλλα μόβι, καὶ έπιπονέ μόβι δοχέα πατέλλο μεγάλο τριαντάφυλλα καὶ πασαλές, η κ. Παγάλιου μιὰ ἐμφάνισις ἔξαιρετη τουαλέτα σορέτας μοσελέων μετοπέ φόρεται καὶ τούτης καπέλων φορεῖται καὶ πατέλην γκρεμάσσει.

—Προσδόκησε χρονετική παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ε. Αποτολίδη. Η οικοδέσσικα ἔταπάτης ενδυοφήρ μὲ τουαλέτα απὸ κρέπινδον βιολέ-συκλαμέν. Παρενέθηραν η Δις Διακατή τουαλέτα απὸ μουσελίνα στερεῖς διαφορετικές ἀποχώσοντες ρόζ. Μαντόνο δού ντουαλάμπεμόν μουσελέων ἔμποικέ φόρεται. Η δις Μεταξή τουαλέτα ταύτην κρέπ-πατέν σὲ φουροφόν πλισσὲ φόρεται. Η κ. Γ. Πετροπούλου ζωρεύει τὴν πρόσωπα βερύκοντα.

—Τὴν παρελθόνταν Κυριακήν χρονευτική δεξιώσις παρὰ τῇ κ. Αβέρωφ. Τὸ χειρό τῆς εμφοράς ἀνήκει σὲ ἔνα τρίο μὲ μέρη τουαλέττες, αἱ δόδες Αβέρωφ, Μεζένι, καὶ Χατζανέστρη. Είναι τύπος ιδιαίτερος, η δις Κάρον Λίτσα, πολὺ γλυκειά φυσιογνωμία η δυνίζ Λιτσά. Δυοὶ χαροπονέων μελαχρονες αἱ δες Ζέγγελη. Πολὺ ξερφοτική καὶ ζωηροτάτη φυσιογνωμία της δος Πάπου.

—Τὴν παρελθόνταν Πέμπτην γκρέμεν-πάρτο παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Λ. Διομήδους σὲ ὀλγάριθμον φυλικὸν κύκλῳ μεταξὺ τῶν δούοιν η κ. Λ. Μίχαλακοπούλου τουαλέτα μόβι, καὶ πλατάνυρον πίλον φόρεται. Η δις Στρώνη ἔμψυχον παριζιάνικο κροκι τουαλέτα σοξί. Ο καὶ η κ. Στ. Φωτιάδης τουαλέτα μαρόν. Ο' καὶ η κ. Μανο-μιχλή, ο δ. καὶ η κ. Τομπάζη-Μαυροκορδάτου κ.τ.λ. Ή Μοντέκιν

*

ΦΑΛΗΡΙΚΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΣ

Ἐξαιρετική κοσμική συγχέντωσης εἰς τὰς ἵπποδρομίας τοῦ Φαληρικοῦ Δελτά. Αἱ κούνιδες τῆς Κυριακῆς συνεκέντωσαν δεστάς απὸ τὴν ἐκλεκτοτέρων μεριδὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς Κονιωνίας. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνοντο αἱ ἔξις: Η πρέσβεια τῆς Ρούμανίας κ. Ραγιάνο, μὲ φρέσια δόλμαυρο πολυτελές, καὶ ταγιές σταχτὴ ριγωτό. Η Μιντάνη Θεοχάρη, μὲ κομψὸν μοντέλον Ἀθηναϊκὸν οἴκου, η κ. Χωρέμην, η κ. Ματαράκη, μὲ φρέσια ἀπόλη συλλαμένη, καθὸς καὶ καπέλο τοῦ αὐτοῦ χρώματος, η κ. Πίλαβιον μὲ κρέπτης μόβι, η κ. Παπᾶτη, μὲ ἀμφισσεύν πολυτελεστάτην μαυλήνην, η κ. Κυβέλη Θεοδορίδου, μὲ καρέ ταγιές η κ. Πώλη, η κ. Δημητράδου, η κ. Στεφανίδου, η κ. Κωνστοπούλου, η κ. Λάσσαρη, η κ. Κωφαζάλιου, η κ. Γονατά, η κ. Πισσάτη, καὶ αἱ δόδες Κατοράλη, τουαλέτα δόλιευη, κομψή, μὲ στενήμα εἰς τὰ μανίκια, καὶ μόβι καπέλο, η δις Δημητράδου, Τουσκαλά, Γιαννάρου, Μεταξή, μὲ ἀπλή μαρόν τουαλέτα καὶ καπέλο, η δις Ανδρέάδου, η κ. Μότσταση πουσελένης ἐμπορέ μαρόν ἀπότη. Η δις Σεδην τουαλέτα εσαΐτη. Η κ. Α. Σγλήματουαλέτα γκρι μετέ. Η δις Αμπότη ταγιέ μετέ. Η κ. Μ. Βενιζέλου κομψήν μεινόλευκην τουαλέτα. Η κ. Ναταρίδη κομψήν τουαλέτα λευκήν καὶ λευκόλευκην καπέλο. Η κ. Ψακή τουαλέτας γκρι. Η κ. Πεσματζῆγου σεντιγότα μετέ. Η κ. Στάτιου τουαλέτα μαρόν ἀπότη. Η κ. Δαλιέτου μαύρη τουαλέτα. Η δις Καλλέρηγη φόρεμα και μεντώ καφέ.

Κλ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΙΩΠΗ

[Τοῦ 'Αλμπέρ Σαμχιν]

Τὴν σιωπὴν τριγύνω μας πλέκει θαυμάπο στεφάνη.
Τὸ λίγο φῶς τὰ μάτια σου γλυκύτερα τὰ κάνει.

Αιφῆσε τὴν καρδοῦλα μου στὰ πόδια σου νά γιάνη.

Χυμένα τὰ μαλλάκια σου στολίζουν τὸ κεφάλι,
καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χρωμάτιον τους ὄμοιος λευκός προβάλλει,
γλυτστρώντας απ' τὸ άνοιχτον μικρότερον μικρότερον.

Τὴν δούλια εἶνε χρονή, σὰν μένουν δυό μονάχοι.
Μά ἡ σιωπὴ να πειο γλυκειά ἀκομῇ ὅπαν θά λάχη
δρώτας τὶς δύο καρδοῦλα μετέπιστης πλημμυρούσιμες νάγκη.

Είνε βραδές, μὲ εὐγενικάν ἀγάπη ὑφασμάτες,
βραδές πεντά πάνον τὶς φυλές τὶς πολυτικούμενές
σαν μὰ κλωστὴ νά τὶς κρατῇ στὰ σώματα δεμένες.

Εἰνι' ὥρες ποὺ δέν φέρουν παρὰ τὸ στεναγμό,
καὶ τότε δύο τοῦ Χάροντα ποιδῶν τὸ λυτρώμα
μέστος σὲ κάπιον ἀτέλεωτον ἀγκαλιάσμα θεριό.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας, τάπαλό, σὲ λίγο θὲ νά σιβόησι.
Απὸ τοὺς ρόδους τὶς φυλές μωροχορόβολη ή Φύση.
Ο' χρόνος δὲν θά βαρεθῆ τὶς ώρες νά γυτήσῃ.

Ω! Νάφευε τῶρα κανεὶς χιορίς πεια νά γνωστή,
Ω! Νάφευε πρὸις η Αὐγὴ τὸν οὐδανό φοτίζῃ,
Τόρα ποὺ καὶ τὰ χέρια του μ' ἀγάπην ἔχουν γεμίση.

Ω! Νάφευε χορίς νά πη τοῦ πόνου τὸ ποτῆροι,
ποὺ μὰ τοῦ δῶσηρ ὁ χωρισμός ἀπὸ πικρό προντῆροι,
τὴν ώρα ποὺ λιτόψυχος τὰ πόδια του θά σύρῃ..

Μετάφρασης

K. I. O.

Ο ΕΧΘΡΟΣ

[Τοῦ Καρόλ. Μπωντλαζί]

Μιά καταγιάδα ή νιότη μου ήταν σκοτεινιασμένη,
Πουν ἐδάκ' έκει τὴν ἐσκαζει τοῦ ἥλιου ή ἀνάλαμπτη,
Στὸν κῆρο μου οἱ νεροποντες τὴν γύμνια ἔχουν σπαριμένη,
Και τοῦ ἔχουν μείνει λιγοστοι φοδηγοίσιαν καρποῖ.

Νά, τὸ χινόπωρο ἀγγιέσαι τῶν ἰδεών, κι' ἀκόμα

Τὸ φτιάρι και τὸ δίχρονον θά πάρω μάρα φορά,
Κι' ἀπ' τὴν πλημμυρούσην γη, μαζεύνοντας τὸ χῆμα,

Θά κλει τὶς τεμπέλες ποὺ ἀνοιξαν σὰν τάφους τη νεά.

Κ' οἱ νέοι αὐτὸν τοῦ δύνεισον μου πούδης ἔχει ἄν φοδινε πάλι,
Στὸ χῶμα αὐτὸν ποὺ πλύνησε σὰν ἀκμό σταρφογαλίαν

Κοφύρων τοφρι νά πάρουν δύναμι τη ειδωδία;

Ο' αλμυρόν, ωλάπινον! τὴ ζωὴν οἱ χόδοντος κλεβεῖ,
Κι' ολόσενον ὁ Σκοτεινός Εχθρός ποὺ τρώει μας τὴν καρδιά.

Ατ' τὸ αίμα ποὺ ἐμεῖς κάνοντες θύμωνται τοῦ θρόνωνται.

Μάτσος Παπανικολάου

Ο ΕΡΩΤΑΣ

[Τοῦ 'Ερρ. Χαϊνε]

Καθηρην' στὸ τράπεζι τοῦ ίδε πιούν
και πιάσιν γιά τὸν ἔφωτα ομιλεῖ,
Οι κύνοι αόργισαν νά φιλοσοφούν,
μ' εύπισθησαν μιλούσαν η κυρίες!

Ποὺς πρέπει ν' ἀγαπούν πλατωνικά
δι αιλικός ο γέρος ἐπιμένει,

χαμογελάει η κυρός του εἰδωνικά
και οιωσις ἔν' ἄκι την καρδιά της βγαίνει.

Τὸ στόμα ανοίγει κι' ὁ παπᾶς μὲ βιά :

«Δέν πρέπει ο δέρωτας βαθειάν την ἀγγίζει

Ανώρεια μᾶς βλάπτει τὴν ύγειαν.»

«Μά γιατί τάχα ; η κόρη μουσιμούσειει.

Αέτι η κοντέσσα μελαγχολική :

«Ο' έρωτας εἰν' ένα πάθος μάνος.»

Κ' εύθυνος προσφέρει μὲ καρδιάν την αγαπήντη

ἔννα φλυτεύσαν τσάτι στὸν κώπο — Βαρόνο.

Μάτι θέσι ηταν ἀκόμα ἀδειανήν

ἀγάπη μου, δέν ήσουν νά καθησης:

σπόδια γλυκά μπορούσεις, φάσ μου, ἐσύ

τὸν ἔφωτα σου σ' ὅλους νά ιστορήσης !

Μετάφραση

Π. Ράτσης

